

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. Z.** ,
skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 marca 2025 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie
z dnia 20 czerwca 2024 r., VI Ka 1313/19,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie
z dnia 15 kwietnia 2019 r., VIII K 641/17,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 czerwca 2024 r., VI Ka 1313/19, co do M. Z. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2019 r., VIII K 641/17, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa ww. skazanego. W tym postępowaniu M. Z. został uznany za winnego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1939 ze zm.; dalej: u.p.n.), za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 stawek dziennych,

po 100 zł każda stawka, jak również czynu z art. 62 ust. 1 u.p.n., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kary jednostkowe pozbawienia wolności zostały połączone i jako karę łączną wymierzono prawomocnie M. Z. 2 lata pozbawienia wolności.

W kasacji został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku (art. 532 § 1 k.p.k.) Na jego poparcie obrońca wskazał, że M. Z. nigdy w żaden sposób nie utrudniał postępowania karnego, a także powołał się na stan zdrowia skazanego – fakt, że jest on osobą wymagającą rehabilitacji stawu kolanowego, na okoliczność czego przedłożył dokumentację medyczną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek okazał się niezasadny.

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziszczyły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości i prowadzić do konkluzji o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania, ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. Okoliczność ta musi być dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2024 r., III KK 15/24). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności podniesionych w niej zarzutów wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Przesłanką do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. nie jest również postawa skazanego w toku dotychczasowego postępowania, która

mogłoby hipotetycznie wpływać wyłącznie na decyzje co do zastosowania lub niezastosowania środków zapobiegawczych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2024 r., III KK 438/24).

Powodu do wstrzymania wykonania wyroku nie stanowi również sytuacja zdrowotna skazanego. Jak słusznie podkreśla się w literaturze i orzecznictwie, jeżeli treść art. 532 § 1 k.p.k. miałyby być postrzegana jako kolejna instytucja, która służy do wstrzymania wykonania kary w postępowaniu wykonawczym tylko na podstawie przesłanek faktycznych, osobistych czy rodzinnych skazanego oraz określonych okoliczności, które czyniłyby odbycie kary nadmiernie dolegliwym w aktualnej sytuacji skazanego, to zbędne było jej lokowanie w rozdziale o kasacji (tak: J. Matras, w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. K. Dudka, Warszawa 2020, s. 1193; z orzecznictwa – por. np.: postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20; dnia 8 grudnia 2021 r., IV KK 636/21; dnia 14 stycznia 2022 r., V KK 628/21). Nie budzi wątpliwości, że umieszczenie tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym przesądza, iż jej zastosowanie warunkowane jest bardzo wysokim prawdopodobieństwem uwzględnienia kasacji, a nie – co podniesiono we wniosku – sytuacją zdrowotną skazanego.

Sąd Najwyższy dostrzega, że kasacja zawiera zarzut wskazujący na zaistnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Obrońca wskazuje, że w składzie Sądu II instancji zasiadał sędzia powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Jednakże sam fakt powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego w procedurze, o której mowa powyżej, nie jest wystarczający do uznania, że w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza (por. uchwała składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22). Zaistnienie podstawy uchylenia wyroku z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwzględnieniem okoliczności tej konkretnej sprawy, a także okoliczności związanych z nominacją SSO X.Y., będzie przedmiotem oceny w ramach

merytorycznego rozpoznania kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2022 r., III KK 117/22; z dnia 25 lutego 2022 r., V KK 54/22).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł]